

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 11 qershor 2012
Nr. ref.: RK252/12

AKTVENDIM PËR PAPRANUESHMËRI

në

Rastin nr. KI78/11

Parashtrues

Burim Ramadani, Arsim Ramadani, Arben Kiqina dhe Blerim Kiqina

Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës së Qarkut në Gjilan P. nr. 162/2003, të 7 prillit 2005, dhe aktgjykimeve të Gjykatës Supreme të Kosovës në Prishtinë Ap. nr. 393/2006 të 20 maj 2008, Ap. nr. 04/2009 të 16 shtatorit 2009 dhe PKL nr. 30/2010 të 1 shkurtit 2011.

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Enver Hasani, Kryetar
Kadri Kryeziu, Zëvendëskryetar
Robert Carolan, gjyqtar
Altay Suroy, gjyqtar
Almiro Rodrigues, gjyqtar
Snezhana Botusharova, gjyqtare
Ivan Cukalovic, gjyqtar
Gjyljeta Mushkolaj, gjyqtare dhe
Iliriana Islami, gjyqtare

Parashtrues

1. Kërkesa u parashtrua nga Burim Ramadani, Arsim Ramadani, Arben Kiqina dhe Blerim Kiqina (bashkërisht: Parashtruesit) përmes përfaqësuesit të autorizuar, Mahmut Halimi nga Mitrovica dhe Haxhi Millaku nga Prishtina.

Baza juridike

2. Neni 113.7 i Kushtetutës, neni 22 i Ligjit nr. 03/L-21 për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës, i 16 dhjetorit 2008 (në tekstin e mëtejshëm: Ligji) dhe Rregulli 56 (2) i Rregullores së punës së Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejshëm: Rregullorja e punës).

Objekti i çështjes

3. Parashtruesi ka parashtruar kërkesën mbi bazën që Aktgjykimi i Gjykatës së Qarkut në Gjilan P. Nr. 162/2003, i 7 prillit 2005, dhe aktgjykimet e Gjykatës Supreme të Kosovës në Prishtinë Ap. Nr. 393/2006 i 20 majit 2008, Nr. 4/09 i 16 shtatorit 2009 dhe PKL-KZI Nr. 30/2010 i 1 shkurtit 2011, kanë rezultuar me shkeljen e drejtave të tyre kushtetuese, përkatësisht nenit 30 [Të Drejtat e të Akuzuarit].

Procedura në Gjykatë

4. Më 7 qershor 2011, parashtruesit dorëzuan në Gjykatë një kërkesë të regjistruar me numër nr. KI78/11.
5. Para kësaj, më 25 qershor 2010, znj. Sebahate Shala, nga Krajkova e Gllgovcit, ka parashtruar një kërkesë të bazuar në autorizimin e Këshillit Organizativ "Drejtësi për rastin Kiqina" e regjistruar me numrin e referencës nr. KI46/10.
6. Gjithashtu para kësaj, më 29 qershor 2010, Arben Kiqina parashtroi ankesë në Gjykatë që është regjistruar në të njëjtën datë me nr. KI52/10.
7. Gjithashtu më 29 mars 2011, Jeton Sefer Kiqina parashtroi kërkesë në Gjykatë që është regjistruar në të njëjtën datë me nr. KI43/11.
8. Më 13 qershor 2011, Burim Ramadani dorëzoi në Gjykatë një kërkesë që është regjistruar me nr. KI81/11.
9. Më 11 nëntor 2010, Kryetari caktoi gjyqtaren Snezhana Botusharova Gjyqtare raportuese në kërkesën KI46/10. Të njëjtën ditë, Kryetari caktoi Kolegjin shqyrtues në përbërje të gjyqtarëve Robert Carolan (kryesues), Altay Suroy dhe Ivan Čukalović.
10. Më 19 korrik 2011, Kryetari, me Urdhrin BK-46/10, i bashkoi kërkesat e ndara KI46/10, KI52/10, KI43/11, KI78/11 dhe KI81/11, për shkak të ndërlidhjes së njëra tjetrës me objektin e çështjes. Gjyqtari raportues dhe Kolegji shqyrtues mbetën të njëjtët për të gjitha kërkesat.
11. Më 14 maj 2012, për shkak të mungesës së përkohshme të Gjyqtarit Ivan Čukalović, Kryetari caktoi veten, Enver Hasani, si gjyqtar zëvendësues në Kolegjin Shqyrtues.
12. Më 15 maj 2012 Kolegji Shqyrtues shqyrtoi Raportin Paraprak të Gjyqtarit raportues dhe i rekomandoi Gjykatës papranueshmërinë e kërkesës.

Përmbledhja e fakteve sipas dokumenteve që parashtruesi i kishte parashtruar në Gjykatë

13. Në mbremjen e datës 20 gusht 2001, H. H., së bashku me gruan dhe fëmijët e tij kishin qenë në një dasmë në fshatin Baicë. Pasi u larguan nga dasma, më vonë at natë, vetura e tij ishte zënë në pritë dhe ai, gruaja e tij, djali i tij dhe dy vajzat ishin vrarë nga të shtënat. Vajza më e re kishte mbijetuar.

14. Ditën e nesërme Blerim Kiqina dhe Jeton Kiqina takuan Burim Ramadanin, Arsim Ramadanin, Arben Kiqinën dhe një tjetër jashtë restorantit Era në Gllogoc. Burim Ramadani u kishte thënë që aksioni kishte shkuar shumë mirë dhe se S. H. i kishte dhënë ose do t'ia jepte atij të hollat. Kishte një diskutim se si të ndaheshin të hollat.
15. Më 4 korrik 2002, Blerim Kiqina u vetëdorëzua në stacionin e policisë. Me këtë rast ai u arrestua, iu komunikuan të drejtat e tij dhe pastaj u morr në pyetje. Blerim Kiqina hoqi dorë nga e drejta për të heshtur dhe në ndihmë juridike dhe vazhdoi dhënien e deklaratës.
16. Më 7 korrik 2002, kur Berim Kiqina u paraqit para Gjyqtarit hetues ai gati fjalë për fjalë e përsëriti atë që ia kishte thënë policisë gjatë marrjes në pyetje më 4 korrik 2002.
17. Pavarësisht nga dëshmitë e dhëna në polici më 4 dhe 7 korrik 2002, më pas, më 11 tetor 2002, Blerim Kiqina tërhoqi përshkrimin e ngjarjeve në bazë të asaj që ai e kishte trilluar tregimin sepse gjoja ai ishte manipuluar gjatë procesit të dhënies së deklaratës.
18. Pas aktakuzës dhe gjykimit pasues në Gjykatën e Qarkut në Gjilan (Aktgjykimi P. Nr. 162/03, i datës 7 prill 2005) Burim Ramadani, Arben Kiqina, Arsim Ramadani, Blerim Kiqina, dhe të tjerët, ishin dënuar për vrasjen e pesë anëtarëve të familjes H.H.
19. Të gjithë të pandehurit parashtruan ankesë kundër Aktgjykimit të Gjykatës së Qarkut në Gjilan Nr. 162/2003, të datës 7 prill 2005. Pas seancës së mbajtur më 20 maj 2008, Gjykata Supreme e Kosovës, në shkallë të dytë, e shpalli Aktgjykimin e vet (AP - KZ 393/2006) duke i refuzuar ankesat e Burim Ramadanit, Arsim Ramadanit, Arben Kiqinës dhe Blerim Kiqinës në bazë të papranueshmërisë. Gjykata Supreme e konfirmoi aktgjykimin e shkallës së parë në lidhje me katër ankuesit. Megjithatë, të akuzuarit e tjerë u liruan në mungesë provash që ata e kishin kryer veprën penale për të cilën ishin akuzuar.
20. Ankesat e parashtruara nga Burim Ramadani, Arsim Ramadani dhe Arben Kiqina kontestuan aktgjykimin e shpallur nga Gjykata Supreme në shkallë të dytë me pretendimin që kishte: shkelje thelbësore të dispozitave të procedurës penale (duke përfshirë zëvendësimin e gjyqtarit në Kolegjin e gjyqtarëve); zbatimin e gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike; shkeljen e të drejtës penale dhe vendimin e gabuar për dënimin. Gjykata Supreme i shqyrtoi aspektet procedurale dhe thelbësore që paraqiteshin në ankesë.
21. Të pakënaqur me rezultatin e ankesës, parashtruesit parashtruan edhe një ankesë kundër aktgjykimit të Gjykatës Supreme. Gjykata Supreme, në Kolegjin e shkallës së tretë, i refuzoi ankesat si të papranueshme (Aktgjykimi API. Nr. 04/2009, i datës 16 shtator 2009).
22. Një nga çështjet e para të ngritura në këtë ankesë kishte të bënte me përbërjen e Kolegjit gjykues të Gjykatës së Qarkut (gjykata e shkallës së parë). Gjatë gjykimit, një gjyqtar ndërkombëtar në Kolegj u zëvendësua me një gjyqtar tjetër ndërkombëtar. Parashtruesi pretendonte që kjo iu kishte mundësuar gjyqtarëve tjerë që të ndikojnë në gjyqtarin e ri dhe që gjykimi do të duhej të rifillonte nga fillimi. Ai pretendonte që Gjykata Supreme në shkallën e dytë kishte refuzuar që kishte shkelje të Kodit të Procedurës Penale.
23. Gjykata Supreme, në shkallën e tretë, e hodhi poshtë këtë pjesë të ankesës si të pathemeltë në bazë nenit 305 të Ligjit të Procedurës Penale, dhe konstatoi: *"Në atë kohë Kolegji zbatoi nenin 305 të Ligjit të Procedurës Penale i cili, në rast të zëvendësimit të një gjyqtari tjetër, përveç kryetarit të Kolegjit, ofron mundësinë që"*

Kolegji ose të rifillojë shqyrtimin gjyqësor prej fillimit ose të vendosë ta vazhdojë atë dhe të lexojë procesverbalet e shqyrtimeve të mëparshme. Gjyqtari i ri ka marrë të gjitha procesverbalet e gjykimit dhe palët pranuan dhe kështu të gjitha shënimet u lexuan”.

24. Përveç kësaj, zëvendësimi i një gjyqtari ndërkombëtar në trupin gjykues ishte i lejuar me ligj dhe ishin përmbushur kriteret për këtë zëvendësim. Në këtë drejtim, Gjykata Kushtetuese i referohet rastit P.K. kundër Finlandës, Kërkesa Nr. 37442/97, në të cilin Gjykata Evropiane për të Drejtat e Njeriut (GJEDNJ), në seancën e 9 korrikut 2002, vendosi që pavarësisht zëvendësimit të një gjyqtari gjatë rrjedhës së gjykimit të P.K.-së *“Detyra e Gjykatës është të konstatojë nëse procedurat në tërësi, duke përfshirë mënyrën e marrjes së provave, ishin të drejta. ... Megjithatë, Gjykata konsideron që, në rrethanat specifike të këtij rasti, kjo e metë më vete nuk përbën shkelje të nenit 6. Së pari, edhe pse kryetari i trupit gjykues ishte ndërruar, tre gjyqtarët e tjerë porotë mbetën të njëjtit gjatë tërë procedurës. Së dyti, kredibiliteti i dëshmitarit në fjalë nuk është kontestuar në asnjë fazë, e as që ka ndonjë indikacion në shkresë të lëndës që i justifikojnë dyshimet për kredibilitetin e saj. Në këto rrethana, fakti që kryetari i ri i trupit gjykues kishte në dispozicion procesverbalin e seancës në të cilën dëshmitari ishte dëgjuar (khs. Karjalainen kundër Finlandës, Kërkesa Nr. 30519/96, Vendimi i Komisionit i 16 prillit 1998, i paraportuar) e kompenson në masë të madhe mungesën e tij të drejtpërdrejtë në procedurë. Së treti, dënimi i parashtruesit nuk ishte i bazuar vetëm në dëshminë e dëshmitarit H. Së fundi, nuk ka asgjë që sugjeron se kryetari i trupit gjykues ishte ndërruar për të ndikuar në përfundimin e rastit apo për ndonjë motiv tjetër të pavend. ... Konkluzionet e nxjerra nga gjykatat vendëse në këtë rast nuk duken të jenë arbitrare për të ngritur çështje sipas nenit 6...”* Edhe një rast tjetër i GJEDNJ-së tregon se fakti i thjeshtë i zëvendësimit të një gjyqtari gjatë rrjedhës së gjykimit nuk përbën, vetvetiu, shkelje të nenit 6 të Konventës (shih Barbera, Messegue dhe Jabardo kundër Spanjës, Kërkesa Nr. 10590/83, e 6 dhjetorit 1988, Moiseyev kundër Rusisë (Kërkesa Nr. 62936/00), e 9 tetorit 2008, dhe Ocalan kundër Turqisë (Kërkesa Nr. 46221/99), e 15 majit 2005). Duke pasur tërë këtë parasysh, kjo Gjykatë është e mendimit që Gjykata Supreme kishte të drejtë kur konstatoi që nuk kishte shkelje të së drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm me rastin e zëvendësimit të gjyqtarit ndërkombëtar.
25. Në lidhje me ankesën e Blerim Kiqinës, të datës 2 shtator 2008, Gjykata Supreme konstatoi se ankesa është paraqitur jashtë rasteve të parapara me ligj në përputhje me nenin 391 të Ligjit për Procedurën Penale. Për më tepër, Gjykata Supreme konsideroi se mjeti juridik i propozuar në ankesa nuk ishte i lejuar sipas Ligjit. Për këto arsye, Gjykata Supreme hodhi poshtë ankesën në përputhje me nenin 383 të Ligjit për Procedurë Penale.
26. Një pjesë tjetër thelbësore e ankesës të cilën parashtruesit ia kishin parashtruar Gjykatës Supreme, si shkallë e tretë, kishte të bënte me lejueshmërinë e dëshmime të përdorura prej gjykatave më të ulta. Që të dyja aktgjykimet e Gjykatës së Qarkut dhe të Gjykatës Supreme në shkallën e dytë janë kryesisht të bazuara në deklaratat e dhëna nga: Blerim Kiqina në fazën hetimore, dëshmitari “MB” dhe vajza që i mbijetoi të shtënave. Të gjitha këto burime të dëshmime janë kundërshtuar me ankesë (dhe janë përsëritur në kërkesë). Gjykata Supreme, me Aktgjykimin Ap. Nr. 04/2009, të datës 16 shtator 2009, e kishte hedhur poshtë ankesën dhe kishte konkluduar siç vijon:
- a. Pas shqyrtimit të video incizimeve të deklaratave të dëshmisë së Blerim Kiqinës, rrëfimi i tij ishte i vërtetë dhe nuk kishte arsye për të besuar se ai kishte sajuar dëshmitë. Të dhënat e hollësishme të vrasjes mund të kishin ardhur vetëm nga dikush i cili kishte njohuri të afërta të ngjarjes;

- b. Pas shqyrtimit të deklaratave të Blerim Kiqinës të 4 korrikut 2001, 7 korrikut 2002 dhe 11 tetorit 2002, janë identifikuar disa mospërputhje veçanërisht në lidhje me lëvizjet e Blerim Kiqinës më 20 gusht 2011. U konstatua se e gjithë dëshmia e tij nuk mund dhe nuk do të duhej të hidhej tej, thjesht, vetëm se nuk është pjesërisht e besueshme në disa pjesë. Pas shqyrtimit të pjesës së pranueshme të dëshmisë së tij, ishte e qartë se Blerim Kiqina kishte dalë në vendngjarje në kohën e caktuar dhe kishte kryer veprat penale që ai pranoi t'i ketë kryer. Besueshmëria e deklaratës së dhënë nga Blerim Kiqina para gjykatësit hetues më 7 korrik 2002, ishte vërtetuar nga motivet e rrëfimit të tij, nga saktësia dhe përputhshmëria e deklaratave të tij, mungesa e mospërputhjeve të rëndësishme dhe paqëndrueshmëria e alibisë së parashtruesve;
- c. Aktgjykimet gjithashtu marrin parasysh provat mbështetëse të rrëfimit, siç janë: përshkrimi i saktë i të akuzuarve të tjerë nga Blerim Kiqina, ekzistenca e vendit prej nga janë marrë armët, koha e nisjes së familjes Hajra nga dasma, rendi i ngjarjeve në urë dhe pozita e makinës në urë. Është vërtetuar nga dëshmitë e vajzës që u kishte mbijetuar të shtënave, dëshmia e dëshmitares “MB”, e R.K. S.K, E.K, S.K, G.K, Y.K. dhe B. K., regjistrimet e thirrjeve telefonike si dhe ekzaminimet balistike të plumbave që verifikuan dëshminë e Blerim Kiqinës për llojin e armës së përdorur për të kryer krimin;
- d. Pretendimi se dëshmia e “MB” ishte e papranueshme ishte refuzuar sepse ishte e pabazuar. “MB” ka dhënë dëshmi se Burim Ramadani kishte zbuluar para saj se ai kishte kryer vrasjet. Është argumentuar në ankesë se: 1) “MB” nuk ishte këshilluar lidhur me të drejtën për të mos dëshmuar duke marrë parasysh se ajo kishte bashkëjetuar me Burim Ramadani; 2) Publiku ishte përjashtuar në mënyrë të paligjshme nga dëshmia e saj gojore gjatë seancës, dhe Kolegji nuk kishte lëshuar një vendim me shkrim lidhur me masat mbrojtëse që i janë dhënë “MB”; 3) Burim Ramadani i mohohet e drejta për t'i bërë pyetje “MB”, që rezulton në shkelje të dispozitave përkatëse të Kodit të Procedurës Penale;
- e. Në përgjigje ndaj ankesës, Gjykata theksoi se përjashtimi nga dëshmia aplikohet vetëm në bashkëshortët dhe “MB” nuk ishte përjashtuar sepse nuk ishte bashkëshortja e Burim Ramadani. Në pajtim me nenet 2 dhe 3 të Rregullores së UNMIK-ut 2001/20, Trupi gjykues aplikoi masat mbrojtëse ndaj “MB” sepse ishte një dëshmitare që njihte mirë të pandehurin dhe kishte lidhje intime me të. Vendimi gjyqësor përmbante vendimin për të përjashtuar publikun nga seanca kur “MB” kishte për të dhënë dëshminë me gojë. Së fundi, Burim Ramadani nuk i ishte mohuar mundësia për t'i bërë pyetje “MB” gjatë dëshmisë së saj. Në përgjithësi, dëshmia e “MB” është konsideruar e besueshme veçanërisht në dritën e faktit se ajo ishte ftuar nga policia për të dhënë dëshminë, kjo ishte arsyetuar në të dhënat e ngjarjeve dhe ajo ka mbajtur dëshmitë e saja pavarësisht kërcënimeve nga anëtarët e familjes së të pandehurve;
- f. Ankesa përmbante një argument që procedura penale ishte shkelur nga Gjykata me mënyrën se si është dhënë dëshmia e vajzës që u kishte mbijetuar të shtënave. Gjykata konstatoi se nuk ka pasur shkelje të procedurës penale me mospërfshirjen e publikut gjatë dëshmisë së vajzës që u kishte mbijetuar të shtënave, duke marrë parasysh se ajo kishte dëshmuar me anë të lidhjes së videos. Gjithashtu, në gjykimin kryesor, avokati kishte mundësinë që ta ekzaminonte atë; dhe
- g. Pretendimi se ka pasur një përcaktim jo të plotë të gjendjes faktike për shkak të zhdukjes së provave materiale të rëndësishme, u hodh poshtë nga Gjykata në bazë të asaj se kjo nuk ka penguar përcaktimin e saktë të gjendjes faktike. Ankesat i referoheshin shenjave të pëllëmbës në parafinë, të marra më 21 gusht 2001 nga F.K.

dhe Arben Kiqina dhe shqyrtimit të disa eksponateve të mbledhura në vendet e hetuara, që duhej të ekzaminohejshin në mënyrë që të gjinden shenjat e gishtërinjve ose mostrat ADN-së.

27. Gjykata Supreme në shkallën e tretë pohoi aktgjykimin e gjykatës së shkallës së dytë në tërësi.
28. Parashtruesit konsideruan aktgjykimin e lartpërmendur si “jashtëzakonisht të padrejtë dhe jo të bazuar në prova të besueshme dhe bindëse”. Prandaj, ata paraqitën një kërkesë për mbrojtjen e ligjshmërisë nga ana e Gjykatës Supreme. Sidoqoftë, me aktgjykimin PKL. Nr. 30/10, të 1 shkurtit 2011, Gjykata Supreme edhe një herë hodhi poshtë kërkesën.

Pretendimet e parashtruesit

29. Ankesa e përgjithshme që përmban kërkesa është se gjykatat më të ulëta kanë bërë vetëm gjetjet, vlerësimet dhe konkluzionet e përgjithshme duke shkelur dispozitat procedurale me të cilat kërkohet nga gjykatat që të vlerësojnë me ndershmëri çdo pjesë të provave ndaras dhe në ndërlidhje me provat e tjera. Prandaj, në bazë të kësaj, parashtruesit pohojnë se aktgjykimet nuk mund qëndrojnë.
30. Në përgjithësi, parashtruesit kontestojnë besueshmërinë e provave të përdorura nga gjykatat më të ulëta në formulimin e gjykimeve dhe pretendojnë se ka pasur shqyrtim të papërshtatshëm të provave. Parashtruesit në kërkesë kanë pohuar si në vijim:
 - a. Gjykatat nuk i kanë mbështetur pohimet e dëshmitarëve kyç me prova të mjaftueshme, siç është materiali mjeko-ligjor;
 - b. Provat e dëshmitarit “MB” nuk është dashur të merren parasysh nga gjykatat duke konsideruar se ajo ka qenë në lidhje me Burim Ramadanin deri në kohën e arrestimit të tij, dhe kërkoi të hakmerrej ndaj Burim Ramadanit që nuk u martua me të;
 - c. Dëshmia e Blerim Kiqinës, të cilës i është dhënë prioritet nga gjykatat, ishte kontradiktore dhe me defekte sepse ai ishte i mitur kur ndodhi vrasja, ai ishte mashtruar nga hetuesit me mundësinë që të largohej jashtë vendit dhe ishte kërcënuar nga policia që të ndërronte dëshminë e tij;
 - d. Dëshmia e vajzës që u kishte mbijetuar të shtënave nuk do të duhej të merrej parasysh për shkak të mospërputhjes me dëshmitë e tjera;
 - e. Në bazë të nenit 157 të KPPK, gjykatat nuk do të duhej të kishin shpallë të pandehurit fajtorë vetëm në bazë të një dëshmie të vetme; dhe
 - f. Gjykata e Qarkut ka shkelur procedurën penale (nenet 354-359 dhe 403 të Kodit të Procedurës Penale të Kosovës) sepse pas emërimit të një gjyqtari të ri në panel gjatë procedurës, gjykimi nuk kishte rifilluar nga e para.

Vlerësimi i pranueshmërisë

31. Për të gjykuar për kërkesën e parashtruesit, Gjykata së pari duhet të shqyrtojë nëse parashtruesi i ka përmbushur kriteret për pranueshmëri të përcaktuara në Kushtetutë, në Ligj dhe në Rregullore të punës.
32. Lidhur me këtë, Gjykata i referohet nenit 113.7 të Kushtetutës, i cili përcakton se:

"Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj".

33. Në rastin konkret, Gjykata thekson se parashtuesit kanë përmbushur kërkesat e caktuara në nenin 113.7 të Kushtetutës.
34. Gjykata Kushtetuese nuk është gjykatë e verifikimit të fakteve, dhe me këtë rast dëshiron të theksojë se konstatimi i gjendjes faktike, të drejtë dhe të plotë, është juridiksion i plotë i gjykatave të rregullta dhe se roli i saj është vetëm që ta sigurojë pajtueshmërinë me të drejtat që garantohen me Kushtetutë dhe instrumente të tjera ligjore, prandaj nuk mund të veprojë si "gjykatë e shkallës së katërt" (*shih mutatis mutandis, i.a., Akdivar kundër Turqisë, 16 shtator 1996, R. J. D, 1996-IV, para. 65. Gjithashtu shih edhe Aktvendimin e papranueshmërisë në rastin Nr. KI-86/11 – Parashtruesi i kërkesës Milaim Berisha – Kërkesa për vlerësimin kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme të Kosovës, Rev. nr. 20/09, të datës 1.3.2011 – marrë nga Gjykata më 5 prill 2012*).
35. Nga faktet e paraqitura në kërkesë vërehet se, parashtuesit e kërkesës kanë shfrytëzuar të gjitha mjetet ligjore në dispozicion, dhe se gjykatat e rregullta kanë marrë parasysh dhe njëmend i janë përgjigjur ankesave të tyre në pikat e ligjit lidhur me pranimin e dëshmive dhe vërtetësisë së tyre, përcaktimit të situatës faktike dhe rrjedhës së procedurës penale. Kështu që, Gjykata konsideron se nuk ka asgjë në këtë kërkesë që do të tregonte se në dëgjimet e gjykatave të këtij rasti mungonte paanshmëria apo se procedurat ishin përndryshe të padrejta.
36. Në lidhje me këtë, parashtuesit e kërkesës nuk i kanë mbështetur pretendimet e tyre, duke shpjeguar se si dhe pse është bërë ndonjë shkelje, ose duke ofruar dëshmi për të vërtetuar se u është shkelur ndonjë e drejtë e garantuar me Kushtetutë.
37. Për më tepër, kërkesa nuk tregon se Gjykata Supreme ka vepruar në mënyrë arbitrare apo të padrejtë. Nuk është detyrë e Gjykatës Kushtetuese që të zëvendësojë vlerësimin e saj të fakteve me atë të gjykatave të rregullta, si rregull i përgjithshëm, është detyrë e këtyre gjykatave të vlerësojnë dëshmitë para vetes. Detyra e Gjykatës Kushtetuese është që të vërtetojë nëse procedurat në gjykatat e rregullta kanë qenë të drejta në tërësinë e tyre, duke përfshirë edhe mënyrën se si janë marrë ato dëshmi, (*shih Aktgjykimin GJEDNJ App. Nr 13071/87 Edwards kundër Mbretërisë së Bashkuar, paragrafi 3, të 10 korrikut 1991*).
38. Fakti se parashtuesit janë të pakënaqur me rezultatin e rastit, nuk mund t'u shërbejë atyre si e drejtë që të ngrenë një kërkesë të argumentueshme për shkelje të neneve 30 [e Drejta e të akuzuarit] & 31 [E drejta për gjykim të drejtë dhe të paanshëm] të Kushtetutës (*shih mutatis mutandis Aktgjykimi GJEDNJ Appl. nr. 5503/02, Mezotur–Tiszazugi Tarsulat vs. Hungary, Aktgjykimi i 26 korrikut 2005*).
39. Në këto rrethana, parashtuesit nuk kanë mbështetur me prova pretendimet e tyre e as shkeljet e nenit 30 [e Drejta e të akuzuarit] & 31 [E drejta për gjykim të drejtë dhe të paanshëm] të Kushtetutës, sepse faktet e paraqitura në asnjë mënyrë nuk tregojnë se gjykatat e rregullta të tri instancave ua kanë mohuar atyre të drejtat e garantuara me Kushtetutë.
40. Kërkesa e regjistruar me numrin KI78/11 është qartazi e pabazuar dhe duhet të hedhet poshtë si e papranueshme në pajtueshmëri me rregullin 36 të Rregullores.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata, pas shqyrtimeve më 15 maj 2012, në pajtim me nenin 113.7 të Kushtetutës, nenin 20 të Ligjit dhe rregullin 56.2 të Rregullores së punës, njëzëri:

VENDOSI

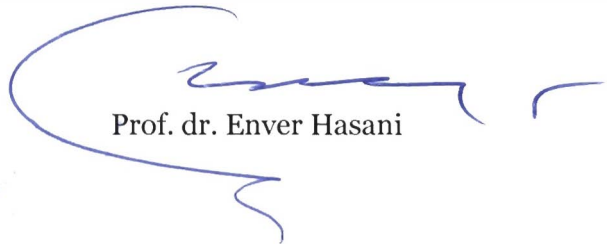
- I. TA HEDHË POSHTË kërkesën si të papranueshme;
- II. Ky Vendim do t'u komunikohet palëve; dhe
- III. Ky Vendim do të publikohet në Gazetën Zyrtare, pajtim me nenin 20.4 të Ligjit për Gjykatën Kushtetuese dhe hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtarja raportuese

Dr. Snezhana Botusharova

Kryetari i Gjykatës Kushtetuese

Prof. dr. Enver Hasani